

UZASADNIENIE

L. F. został oskarżony o to, że

1. w dn. 14/15 października 2011 r. w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia samochodu marki V. (...) nr rej. (...) poprzez rzucenie cegłą w wyniku czego rozbita została tylna szyba, a także stłuczenie klosza tylnej lewej lampy i wgniecenie tylnej klapy bagażnika, gdzie łączna kwota strat wyniosła 4576,25zł na szkodę K. G.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.;

2. w dn. 14/15 października 2011 r. w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia samochodu marki O. (...) nr rej. (...) poprzez powyginanie i wgniecenie przedniej atrapy, rozbicie klosza lewego przedniego reflektora oraz spowodowanie pęknięć na przedniej szybie, gdzie łączna kwota strat wyniosła 1060 zł na szkodę A. R.;

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.;

3. w dniu 15 października 2011r. w W. przy ul. (...) (...) dokonał uszkodzenia samochodu marki T. (...) nr rej. (...) poprzez wyłamanie prawego wstecznego lusterka, gdzie wartość strat wyniosła 1224,35 na szkodę M. C.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.;

4. w dn. 10-15 października 2011 r. w W. przy ul. (...) (...) dokonał uszkodzenia samochodu marki S. (...) nr rej. (...) poprzez wyrwanie prawego lusterka wstecznego, gdzie wartość strat wyniosła 572zł na szkodę M. G.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.;

5. w dn. 14/15 października 2011r. w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia samochodu marki O. (...) nr rej. (...) poprzez urwanie lewego, wstecznego lusterka, wgniecenie lewych przednich drzwi i złamanie anteny samochodowej, gdzie łączna wartość strat wyniosła 2.628,29zł na szkodę J. K.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.;

6. w dn. 14/15 października 2011 r. w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia samochodu marki F. (...) nr rej. (...) poprzez wgniecenie przedniej maski samochodu, gdzie wartość strat wyniosła 500,00 zł na szkodę L. C.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.;

7. w dn. 14/15 października 2011r. w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia samochodu marki S. F. C. nr rej. (...) poprzez wgniecenie maski przedniej, gdzie wartość strat wyniosła 2.640,59zł na szkodę spółki (...) Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.;

8. w dn. 14/15 października 2011r. w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia samochodu marki K. (...) nr rej. (...) poprzez oberwanie osłony lewego lusterka wstecznego i rozbicie w nim wkładu zwierciadlane, gdzie wartość strat wyniosła 350zł na szkodę spółki (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.;

9. w dn. 14/15 października 2011 r. w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia samochodu marki V. (...) nr rej. (...) poprzez uszkodzenie przedniej atrapy i wyrwanie znaczka z logo producenta pojazdu, łączna wartość strat wyniosła 525zł na szkodę K. O.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.;

10. w dn. 14-15 października 2011r. w W. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał uszkodzenia dwóch samochodów powodując tym samym straty w wysokości łącznej 368 zł, a w tym: samochodu marki V. (...) nr rej. (...) poprzez oderwanie prawego lusterka, gdzie wartość strat wyniosła 361,20 zł na szkodę B. M. oraz samochodu marki R. nr rej. (...) poprzez połamanie kratki wlotu powietrza tzw. „grilla” gdzie wartość strat wyniosła 1.156,90 zł na szkodę T. G.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.

Sąd Rejonowy dla W. wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 roku (sygn. akt III K 95/12):

1. oskarżonego Ł. F. uznał w ramach zarzucanych mu zachowań za winnego tego, że w nocy z 14 na 15 października 2011r. w przy ul. (...) w W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonania uszkodzeń w zaparkowanych pojazdach, dokonał uszkodzenia:

- samochodu marki V. (...) nr rej. (...) poprzez rzucenie cegłą w wyniku czego rozbita została tylna szyba a także dokonał stłuczenia klosza tylnej lewej lampy i wgniecenia tylnej klapy bagażnika, powodując uszkodzenia o wartości 4 576,25 zł na szkodę K. G.;
- samochodu marki O. (...) nr rej. (...) poprzez powyginanie i wgniecenie przedniej atrapy, rozbicie klosza lewego przedniego reflektora oraz spowodowanie pęknięć na przedniej szybie, powodując uszkodzenia o wartości 1060 zł na szkodę A. R.;
- samochodu marki T. (...) nr rej. (...) poprzez wyłamanie prawego wstecznego lusterka, powodując uszkodzenia o wartości 1433,13 zł na szkodę M. C.;
- samochodu marki S. (...) nr rej. (...) poprzez wyrwanie prawego lusterka wstecznego, powodując uszkodzenia o wartości 572zł na szkodę M. G.;
- samochodu marki O. (...) nr rej. (...) poprzez urwanie lewego wstecznego lusterka, wgniecenie lewych przednich drzwi i złamanie anteny samochodowej, powodując uszkodzenia o wartości 2.628,29 zł na szkodę J. K.;
- samochodu marki F. (...) nr rej. (...) poprzez wgniecenie przedniej maski pojazdu, powodując uszkodzenia o wartości 918,55 zł na szkodę L. C.;
- samochodu marki S. F. C. nr rej. (...) poprzez wgniecenie maski przedniej, powodując uszkodzenia o wartości 2.640,59 zł na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- samochodu marki K. (...) nr rej. (...) poprzez oderwanie osłony lewego lusterka wstecznego i rozbicie w nim wkładu lustrzanego, powodując uszkodzenia o wartości 350 zł na szkodę (...) Bank S.A.;
- samochodu marki V. (...) nr rej. (...) poprzez uszkodzenie przedniej atrapy i wyrwanie znaczka z logo producenta pojazdu, powodując uszkodzenia o wartości 525 zł na szkodę A. O.;
- samochodu marki V. (...) nr rej. (...) poprzez oderwanie prawego lusterka, powodując uszkodzenia o wartości 250 zł na szkodę B. M.;
- samochodu marki R. nr rej. (...) poprzez połamanie kratki wlotu powietrza tzw. „grilla”, powodując uszkodzenia o wartości 1.156,90 zł na szkodę T. G.; przy czym łączna kwota wyrządzonych szkód wyniosła 14.264,61 zł,

to jest uznał go za winnego popełnienia występku z art 288 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk. i za to na tej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 288 § 1 kk. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

3. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody w części poprzez zapłatę kwoty:

3.1. 1060 zł na rzecz A. R.,

3.2. 1433,13 zł na rzecz M. C.,

3.3. 572 zł na rzecz M. G.,

3.4. 2628,29 zł na rzecz J. K.,

3.5. 2640,59 zł na rzecz (...) Sp. z o.o.,

3.6. 350 zł na rzecz (...) S.A.,

3.7. 525 zł na rzecz K. O.,

3.8. 250 zł na rzecz B. M.,

3.9. 1156,90 zł na rzecz T. G. w okresie próby;

4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów postępowania oraz nie wymierzył opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego- adw. W. S. i zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia - w szczególności:

- art. 4 k.p.k., 5 par. 1 i 2 k.p.k., 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób fragmentaryczny, sprzeczny z zasadami prawidłowego, logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co spowodowało, że ocena ta ma charakter jednostronny i nieobiektywny oraz pomija istotne fakty ujawnione w toku rozprawy głównej.

Powyższe odnosi się zwłaszcza do twierdzeń Sądu, że:

- oskarżony Ł. F. w nocy z 14 na 15 października 2011 roku dokonał umyślnych uszkodzeń 11 (jedenastu) pojazdów zaparkowanych przy ul. (...) w W.;
- świadek R. G. z okna swojego mieszkania obserwował zachowanie oskarżonego i rzekomo widział jak oskarżony uszkadzał zaparkowane pojazdy- w sytuacji, gdy R. G. stwierdził przed Sądem, że nigdy oskarżonego nie widział, a sprawcę określał wyrazami „sprawca" lub „mężczyzna";
- „wówczas w okolicy nie znajdował się jakikolwiek inny, poza oskarżonym przechodzień" - w sytuacji, gdy nikt nie miał oglądu na całą okolicę i stwierdzenie to nie wynika z zeznań świadków (świadkowie twierdzili tylko, że nie było innych świadków);
- oskarżony Ł. F. na etapie postępowania przygotowawczego dwukrotnie potwierdził swoją winę - w sytuacji gdy oskarżony faktycznie tylko raz przyznał się do winy, ponieważ była to dla niego jedyna możliwość wyjścia na wolność (jak wówczas mniemał);

- oskarżony zmienił wyjaśnienia złożone na etapie postępowania przygotowawczego co nie znalazło potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zebranym w sprawie- w sytuacji, gdy oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie składał żadnych wyjaśnień;
- oskarżony wykonywał zdjęcia uszkodzonych pojazdów swoim telefonem i w jego telefonie marki (...) były zdjęcia zniszczonych samochodów - w sytuacji, gdy nawet sam świadek R. G., który widział poczynania sprawcy uszkodzenia zaparkowanych samochodów -nie mówił, by sprawca ten robił zdjęcia uszkodzonych pojazdów, a tylko wyjaśnił, że widział, jak sprawca zrobił sobie jedno zdjęcie przy uszkodzonym pojeździe marki V.;
- rzekome zdjęcia uszkodzonych pojazdów, w sposób dziwny i do tej pory niewyjaśniony, zostały rzekomo usunięte z telefonu komórkowego oskarżonego, który znajdował się w magazynie depozytowym (...). W.
- zeznania świadków G. R. i P. K. w całości zasługują na wiarę i są zgodne z zeznaniami świadka R. G.;

- art. 424 par. 1 pkt. 1 k.p.k. przez niewykazanie dlaczego Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne oraz pominięcie analizy rozbieżności w zeznaniach przesłuchanych świadków oskarżenia.

2. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił również poczynienie przez Sąd Rejonowy błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu w sytuacji gdy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznać należało, że jest on niewinny.

Z uwagi na powyższe zarzuty, na zasadzie art. 437 par. 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

-ewentualnie-

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla W. III Wydział Karny w W..

Na rozprawie w dniu 5 września 2014 roku:

-obrońca popierał wniesioną apelację, zarzuty i wnioski w niej zawarte,

-prokurator wnosił o zmianę wyroku przez wyeliminowanie z opisu pkt. I orzeczenia działań oskarżonego wobec samochodu marki K. (...) o nr rej. (...) oraz wobec samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) i po stwierdzeniu, że czyny te stanowią wykroczenia, których karalność ustała, o umorzenie postępowania w tym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k., a także o zmianę pkt. III wyroku w ten sposób, by z jego opisu wyeliminować obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. i na rzecz B. M.. W pozostałym zakresie wnosił o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. F. jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Argumenty skarżącego podważające dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę wiarygodności materiału dowodowego nie zasługują na uwzględnienie. Na marginesie wskazać obrońcy należy brak konsekwencji w formułowaniu zarzutów środka odwoławczego, w szczególności zestawienia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Wszak na rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości zezwała wyłącznie fakt wcześniejszego wyczerpania inicjatywy dowodowej, a następnie weryfikacja materiału dowodowego zgodnie zasadą swobodnej oceny dowodów. W tej zaś sprawie obrońca kwestionuje poprawność logiczną wnioskowania Sądu meriti na podstawie dokonanej oceny dowodów, w szczególności swoistej nadinterpretacji depozycji świadków: R. G., G. R. i P. K..

Z takim zarzutem nie sposób się zgodzić. W ocenie Sądu II instancji nie ma bowiem żadnych wątpliwości, że sprawcą zniszczenia jest właśnie oskarżony. Obserwator zdarzenia - R. G. zawiadamiając policję o zaistnieniu czynu

zabronionego opisał charakterystyczny ubiór sprawcy, w tym obuwiu. Ponadto zwrócił uwagę na istotny szczegół, jakim było wykonanie przez sprawcę zdjęcia na tle jednego ze zniszczonych pojazdów. Funkcjonariusze policji, podejmujący interwencję na miejscu zdarzenia w ciągu około 2 minut od powiadomienia ujawnili w pobliżu parkingu osobę odpowiadającą ubiorem sprawcy – vide zeznania św. P. K. (k 51). Po dokonaniu zatrzymania mężczyzny, którym okazał się oskarżony, policjanci zabezpieczyli używany przez niego telefon komórkowy, a w trakcie przeglądania jego zawartości ujawnili fotografie uszkodzonych pojazdów.

Przesłuchany w trakcie postępowania sądowego świadek G. R., drugi z uczestniczących w interwencji policjantów, zeznał m.in., iż z uwagi na porę dnia ruch uliczny ustał zaś widoczność, dzięki światłu latarni była bardzo dobra. Ponadto w okolicy nie dostrzegł żadnej innej osoby ani poruszającego się samochodu. Świadek R. był zaś osobą, która zaobserwowała w okolicach ul. (...) mężczyznę, próbującego ukryć się pod jednym z pojazdów. Po ujęciu tego mężczyzny bezpośredni świadek zdarzenia drogą radiową potwierdzał tożsamość sprawcy, nadto zeznający funkcjonariusz zapamiętał zdjęcie ujawnione w telefonie osoby zatrzymanej, na którym było widać jeden z uszkodzonych samochodów. Co więcej - wskazany przez świadka samochód marki v. i okoliczności jego uszkodzenia odpowiadają w zupełności pojazdowi, przy którym fotografować miał się sprawca, o czym wspominał świadek R. G..

Wersja przedstawiona przez świadka G. R. znajduje więc potwierdzenie w relacji R. G., który zeznał przecież, że nie miał bezpośredniego kontaktu ze sprawcą, a jego identyfikacji dokonał przez potwierdzenie wyglądu zewnętrznego, w tym ubioru na podstawie informacji podanych mu przez policjanta po ujęciu mężczyzny ukrywającego się w pobliżu parkingu. Dla niewątpliwego ustalenia sprawstwa oskarżonego i potwierdzenia jego tożsamości nie ma zatem znaczenia fakt nie dokonania w trakcie postępowania przygotowawczego czynności okazania sprawcy świadkowi, choć niewątpliwie jest to uchybienie nadzorującego postępowanie prokuratora, analogicznie jak brak czynności przesłuchania świadka R. G. w toku dochodzenia.

Uchybienia te na rozprawie konwalidował Sąd Rejonowy w stopniu, odpowiadającym ówczesnemu stanowi depozycji świadka.

Co jednak istotne, pomimo ewidentnych błędów prowadzących postępowanie przygotowawcze, materiał dowodowy pozwala na stanowcze stwierdzenie, iż to zatrzymany Ł. F. był sprawcą inkryminowanego czynu.

Nie podważa tej konstatacji argumentacja obrońcy, zarzucającego Sądowi Rejonowemu brak podstaw w materiale dowodowym, by ustalić, iż w miejscu zajścia nie było innych osób poza oskarżonym, skoro świadek G. R. podczas przesłuchania na rozprawie stwierdził kategorycznie, że ruch uliczny wówczas całkowicie ustał i nie napotkał on innej osoby czy przejeżdżającego pojazdu. Co do kwestionowanej przez skarżącego oceny wartości dowodowej zeznań świadków, wskazać w tym miejscu trzeba, że nieprawdziwie autor apelacji wywodzi o bezkrytycznym przyznaniu tymże waloru pełnej prawdziwości, skoro w pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji (str.11) wyraźnie zaakcentował tę część zeznań świadka P. K., które w jego ocenie nie odpowiadają rzeczywistemu przebiegowi zdarzeń. Stanowisko Sądu Rejonowego w tej mierze nie narusza przepisu art. 7 k.p.k. , bowiem Sąd ten, odmawiając wiary fragmentowi zeznań świadka, prawidłowo i logicznie wytłumaczył powód swojej konkluzji. .

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut skarżącego dotyczący oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim obrońca kwestionuje prawdziwość deklaracji przyznania się oskarżonego do zarzucanego mu działania na etapie postępowania przygotowawczego. Słusznie skonstatował Sąd Rejonowy, iż dwukrotne przyznanie się podejrzanego do winy było konsekwentne. Nie zawierało żadnych wewnętrznych sprzeczności, a co kluczowe – pozostaje w zgodzie z innymi dowodami – vide wyjaśnienia podejrzanego z dnia 16.10.2011r. - k.77 oraz złożone w dniu 20 stycznia 2012r -k.281 akt sprawy. Ł. F., dwukrotnie słuchany w toku postępowania przygotowawczego ze znacznym odstępem czasu przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, obejmując szereg zachowań w ściśle określonym miejscu i czasie.

Późniejsze więc odwołanie przez oskarżonego przyznania się do winy nie może zostać ocenione jako wiarygodne z przyczyn, trafnie opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia; nie jest racjonalne stwierdzenie oskarżonego, iż przyznanie to zostało na nim wymuszone alternatywą pozostania w warunkach izolacji wówczas, gdy w kolejnych

wyjaśnieniach, składanych po upływie 3 miesięcy od zdarzenia (k. 281) ponownie nie zaprzeczył on swojemu sprawstwu, a przyznał się do zarzucanego przestępstwa i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Powstaje więc pytanie o powód, dla którego wyjaśnienia składane w dniu 20 stycznia 2012r. , a więc nie bezpośrednio po ujęciu oskarżonego i w odmiennym układzie okoliczności pozostają tożsame ze złożonymi pierwotnie, których wiarygodność kwestionuje skarżący.

Poza sporem w ocenie Sądu odwoławczego pozostaje kwestia istnienia zdjęcia oskarżonego wykonanego na tle uszkodzonego pyta chodnikową pojazdu m-ki v. , skoro wspominają o tym w sposób kategoriyczny trzej świadkowie: dwaj którzy widzieli powyższą fotografię w telefonie oskarżonego bezpośrednio po zajściu, t. j. - P. K. i G R., oraz R. G. obserwujący z okna chwilę jej wykonania. Prawdziwości twierdzeń każdego z tych świadków nie podważa fakt nieujawnieni w/w fotografii w dniu przeprowadzenia oględzin telefonu (...). ; Okoliczność ta, niezależnie od przyczyny takiego stanu rzeczy nie prowadzi do negacji prawdziwości spostrzeżeń, czynionych niezależnie przez świadków. W zakresie, w jakim świadkowie ci wskazują na osobę sprawcy i pozwalają na jego identyfikację obserwacje te korelują przecież z pozostałym materiałem dowodowym, w tym - wyjaśnieniami podejrzanego przynajmniej się do winy.

Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień skutkujących koniecznością uchylecia zaskarżonego orzeczenia.

Za chybiony należało uznać wniosek prokuratora złożony na rozprawie apelacyjnej, sprowadzający się do niedopuszczalnego wyizolowania z czynu ciągłego przypisanego wyrokiem sprawcy dwóch zachowań, które oceniane odrębnie realizowałyby znamiona wykroczenia. Przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego, a zatem materialnej jedności i ciągłości przestępstwa, w tym wypadku zniszczenia mienia art. 288§ 1 kk, spowodowało, że poszczególne zachowania straciły swoją odrębność, w tym przymiot wykroczeń. – por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010r. sygn. akt V KK 291/10 „ Jeżeli kilka zachowań, z których każde wyczerpuje jednostkowo znamiona wykroczenia, tworzy łącznie jeden czyn zabroniony będący przestępstwem ciągłym, to zachowania te tracą przymiot wykroczeń, a tym samym nie może odnosić się do nich art. 10 § 1 k.w., gdyż nie chodzi tu już o jeden czyn różnie prawnie oceniany, skoro w aspekcie prawa wykroczeń wchodzi w rachubę kilka odrębnych czynów, a na gruncie prawa karnego tylko jeden, tyle że złożony z kilku zachowań”

W zakresie orzeczenia o karze, choć zarzutu jej surowości nie zgłaszał obrońca Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu I instancji wyrażone na str. 16-17 uzasadnienia.

Ustalony wymiar kary pozbawienia wolności jest adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego sprawcy czynu stopnia zawinienia. Dotychczasowa niekaralność, oraz postawa oskarżonego tak przed, jak i po popełnieniu czynu daje gwarancję prawidłowości ustalenia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego.

Nie budzi wątpliwości prawidłowość orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody wobec wobec dziewięciorga pokrzywdzonych ujawnionych w zaskarżonym wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia treść art. 636 § 1kpk.